

Balnearis del Vallès Oriental

Caldes de Montbui

A la nostra comarca, la població de Caldes de Montbui compta amb un dels brolladors d'aigües termals més calents d'Espanya. La temperatura mitjana és de 70 graus centígrads. Al centre de la vila trobem la Font del Lleó que data del 1581, renovada al 1822; l'any 1927 Manuel J. Raspall projectà l'actual monument amb el característic lleó, símbol de la vila.

Se sap que foren els romans qui fundaren els establiments termals sobre les fonts d'aigua calenta. D'això en dona mostra la piscina romana que es conserva avui, que estigué en funcionament fins al 1350, una segona piscina perdurà fins al 1648.

Caldes de Montbui va esdevenir capital de la sots-vegueria del Vallès i centre agrícola; abans que els banys desapa-

regueren s'hi van fer hospicis per iniciativa particular, petites cases de bany amb algunes banyeres i estufes que passaren més tard a ser hotels, precursors dels actuals centres termals.

Al segle XIX l'explotació termal havia adquirit una gran importància; a Caldes existien vuit balnearis, un hospital civil i un de militar, essent visitada per més de tres mil banyistes de tot l'Estat cada temporada. L'any 1840 i 1844 la reina Isabel II amb la infanta Maria Cristina varen prendre les aigües del balneari Rius, el de més luxe d'aquella època, avui en dia fora de servei.

La Garriga

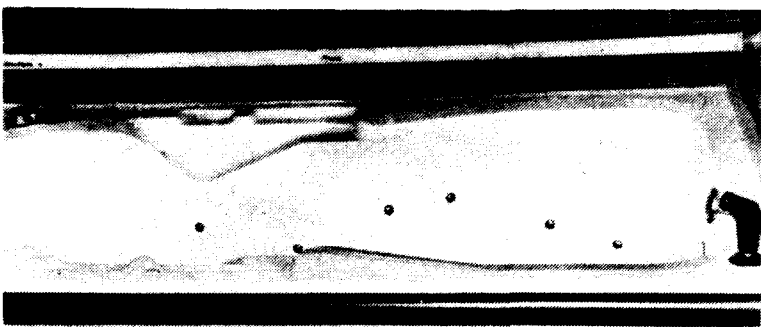
La Garriga ha estat des de començaments de segle un lloc habitual d'estiueig, la qual cosa es veu reflectida amb la quantitat de torres modernistes que es troben al seu terme

municipal. Molta d'aquesta gent que hi anava ho feia per gaudir de les seves aigües termals.

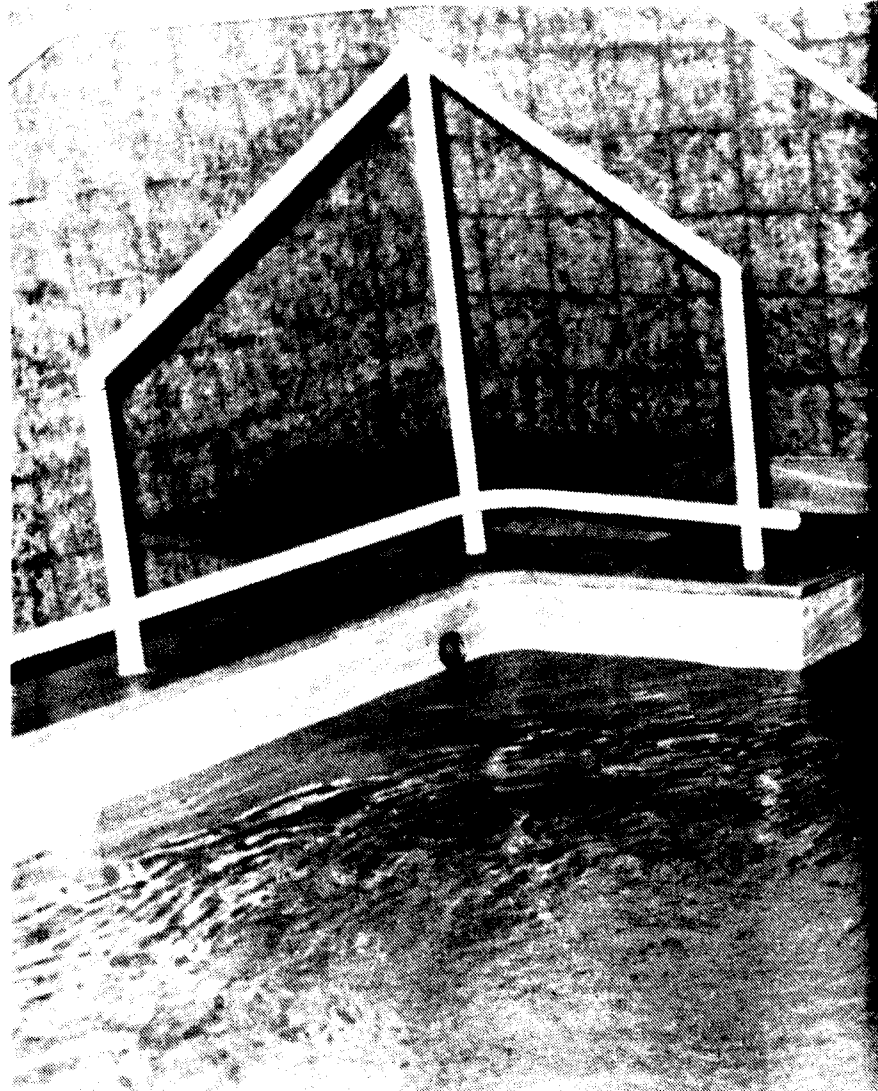
Es pensa que a l'època dels romans ja hi havia termes que si bé no s'han conservat fins els nostres dies, en canvi sí que s'hi troben restes romanes al seu terme, com la villae de Can Terrers d'important interès i que està sent excavada modernament.

Documentalment el primer edifici del que es té notícia és l'Hospital dels Banys del 1347, i que perdurà fins l'any 1881. Està documentat també que el rei Martí I l'Humà i la seva muller Maria de la Lluna estigueren durant un mes a la Garriga l'any 1400 per prendre-hi les aigües.

Al segle XIX recobra el seu impuls en part gràcies al balneari Blancafort que s'inicià l'any 1840 amb sis banyeres i una hostaleria, així com un servei de tartanes pels clients.

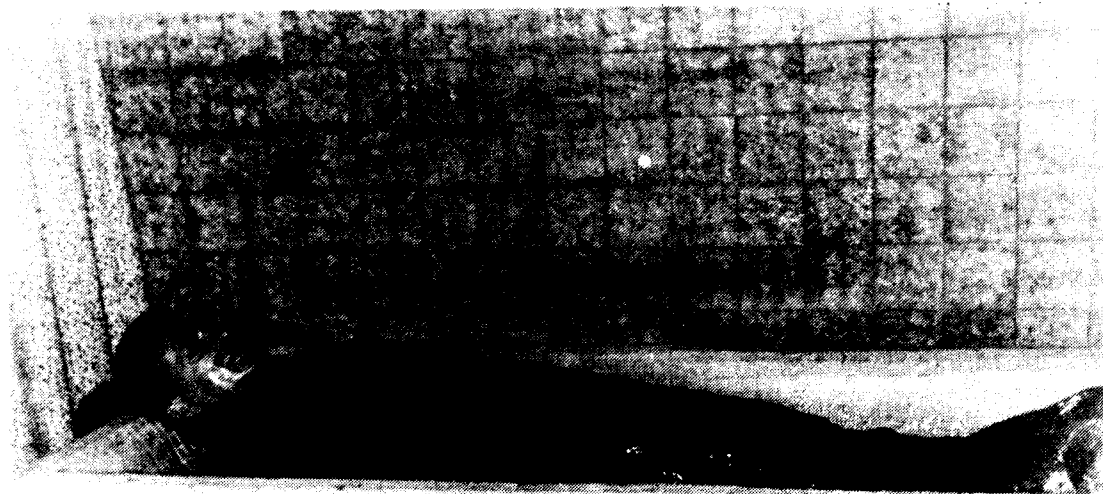

Balnearis: fo

Aplicacions terapèutiques

Tractament per l'estress

El tractament mèdic als balnearis abraça molts camps, des de tècniques hidrotermals tradicionals, a tractaments on l'aplicació de la nova tecnologia és l'element principal.

Les aplicacions hidrotermals utilitzades són molt variades com els banys hidrotermals, raig i dutxes a pressió, inhalacions, aplicacions locals, etc.

Altres tècniques que es fan

servir avui dia són les de massatges generals, parcials i locals o l'electroteràpia a base d'ultrasons, infraroigs i corrents d'alta freqüència.

També son novetat els tractaments de tipus més actual com per exemple els d'estètica, d'obesitat, de relaxació, d'hidratació corporal, o fins i tot, tractament de l'estress.

A la fotografia de dalt veiem un home que està rebent un

tractament d'estress. Consisteix en un cobriment de tot el cos d'una capa d'argila calenta en primer lloc. Posteriorment es recobreix d'un plàstic per mantenir l'escalfor a més d'una dutxa contínua d'aigua calenta per un espai de temps de vint minuts aproximadament.

La relaxació que s'aconsegueix amb aquest tractament és total, sent una mostra dels diversos tractaments de relaxació possibles.

J.C.

Les aigües termals, quan emergeixen, són transparents, sense olor, gust, ni color especials. En el cas concret del balneari Blancafort, la temperatura a la que surt l'aigua quan emergeix és de 59'7°C, i en cal destacar la seva untuositat al tacte. Es tracta doncs, d'aigües hipertermals, de mineralització dèbil, alcalines i fluorades i amb alt contingut de silici. Això últim, juntament amb un alt contingut també de matèria orgànica, fa que aquestes aigües tinguin un gran efecte de protecció i de sedant per a la pell.

Però les principals aplicacions terapèutiques d'aquestes aigües es troben en el tractament de processos reumàtics, malalties del sistema nerviós i afeccions dermatològiques. Segons el doctor Àngel Rubio (especialista en hidrologia termal), "als balnearis es fan moltes més coses de les que la gent es pensa, com per exemple el tractament de problemes de tipus circulatori o fins i tot tractaments per aconseguir la pèrdua de pes (tractaments d'obesitat), juntament amb el tractament de problemes d'estress i tensió. El món del balneari s'amplia cada dia més. Malalties que fa vint anys es consideraven intractables en un balneari, avui en dia ho són perfectament. El tractament d'aquestes malalties "noves" (estress, obesitat...), fa que el grup de població que freqüenta els balnearis hagi canviat substancialment i l'edat s'hagi rebaixat

molt. És normal veure-hi gent de 30 a 40 anys, que anys enrera no freqüentava aquest tipus d'establiment. Això fa que es trenqui una mica aquesta imatge que es tenia dels balnearis com a llocs per a gent anciana, per passar a una imatge més moderna que entén el balneari com un centre terapèutic eficaç que substitueix en moltes ocasions (i fins i tot millora) la curació d'aquestes malalties mitjançant els fàrmacs que normalment es solen receptar".

Segons el doctor Rubio, "no s'ha de confondre un balneari amb un hotel. La missió del balneari és terapèutica, i l'estada prolongada en el centre és totalment voluntària per part del pacient. Es pot dur perfectament una vida normal, i després de l'activitat diària, assistir al balneari. No cal prendre deu o vint dies per anar-se'n al balneari, sinó que es pot compaginar perfectament amb el treball. Cal potenciar aquesta imatge, ja que la nostra comarca té un potencial bo d'aigües termals, que no són suficientment aprofitades per la població".

Segons el doctor Àngel Rubio, les malalties més freqüents que es tracten als balnearis, segueixen sent les reumatològiques. Per tractar-les, existeixen dos grups de tècniques diferents, però a l'hora complementàries: les tècniques hidro-termals (pròpiament balnearies), i les tècniques pròpies del camp de la medicina física de rehabilitació (que no s'han de desapropiar encara